

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

BİR
TAHTAMIZ
EKSİK

TAYFUN OĞUZ

Kendinin kadim bir
yaşam içinde
olduğunu anla;
çünkü sen ömür
denilen yolu
yürüyorsun hem de
her renk sevinçler
ve coşkular içinde.

UGUR ATAŞ

Yamalı bir güneşi
Halatlarla göğе çekti emektar
yörükler
Dünya şimdi dünya oldu
Cenneti cennet
Cehennemi cehennem

İnsan olmak öyle bir şey azizim
düşe kalka öğreneceğiz, hadi kalk
da bak aynaya yüreğindeki en
büyük inkisarların müsebbibiyle
yüzleşebilecek misin bakalım?

DUYGU KANATLI

HAKKIMIZDA

BİZ KİMİZ?

Bir tahtası eksik olan birkaç kişi bir araya geldik. Öyle takılıyoruz. Siz de gelsenize!

NE YAPIYORUZ?

Dergi çıkarıyoruz. 2022 Ağustos ayında yayın hayatımıza başladık. Başlangıçta aylık olarak yayın yapıyorduk. Sonra “yav işimiz gücümüz var şunu iki ayda bir yapalım” dedik. 2023 yılında iki ayda bir yayın yapmaya başladık. Hala devam ediyoruz. Tahta atölye kategorimiz de var. Orada da daha yolun başındaki bir tahtası eksik olanlara yer veriyoruz.

NİÇİN YAPIYORUZ?

Böyle güzel oluyor.

İLETİŞİM

✉ iletisimtahta@gmail.com

📍 Neredeysek oradayız.

🌐 www.tahtafikiredebiyat.net

ISSN: 2980-325X

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE

Genel Yayın Yönetmeni

Uğur Ataş

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Kübra Ataş

Yayın Danışmanı

Hatice Aktepe

Şiir Editörü

Muhammet Emin Sağır

Öykü- Kurmaca Editörü

Asiye Biçer

Düşünce Yazıları Editörü

Halime Koç

Görsel Danışman

Kübra Ataş

YASAL KONULAR

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

SAYIDA NELER VAR

ŞİİR

Tevazu	1
Nuray Öksüm	
Cennet Bahçesinde Sevda Hurisi	2
Mihriban Cesur	
Efendim	3
Fatma Zülal Kılıç	
Yazılmamış Hikâyeler	4
Alparslan Kılınç	
Yazıyor! Gazze Yaşıyor!	5
Muhammet Eymen Durdağ	
Yorgunluğun Z Raporu	9
Ali Havan	
Bir Aşk Miti	12
Uğur Ataş	
Gözlerden Irak	16
Ergül Erdem	

DÜŞÜNCE YAZILARI

Yakından Uzaklar	10
Melek Zehra Balcı	

ÖYKÜ-KURMACA

Kendime Açık Mektup: Ön Anlatımlı Ya Da Ön Anlatımsız	6
Tayfun Oğuz	
Uzak Durduğun Sokak Lambası	11
Songül Uslu	
İnkisar	13
Duygu Kanatlı	

TEVAZU

Nuray Öksüm

Bir eli kelepçe diğer bileğinde
Başı sola yatık, gözleri yerde
Yüzünde hafif tebessüm belli belirsiz
Bedeni sükutla örtülü bir çelik perde
Sesi çıkmaz asla, sormazsan "Ne var?"
Kirpiğinde gönle şahit bir mahcup tane var.
Bulursun yıllar sonra bile yerli yerinde
Göğsünde kibre hayâ eden bir koca sine var.
Dökülecek olsa bir an dudaklarından iki kelam
Biri sevgiye biri hürmete eder önce selam
Çekilmez derdi yoktur, olsa zaten ne yazar
Her derde bir çare vardır Hak yazmışsa vesselam.

CENNET BAHÇESİNDE SEVDA HURİSİ

Mihriban Cesur

İnce ince bir iğne oyası gibi işlenir,
Sevda uyku mahmuru çocuk gözlerime.
Sonra gamzeleri düşer aklıma,
Gülünce cennet bahçesine düştüm sanırım
Hele o arzı endam eden saçları...
Rüzgârda dalgalanınca kor alevlerde yanarım.
Ben ki ervah-ı ezelden maşukuyum onun aşkının!
Misk-i amber rayihasından yârimi tanırım.
Mest eder benliğimi can şenliği sözleri,
Her bir kelimesinde ona tutuklu kalırım.
Hokka burnu, kalem kaşı, inci dişi ile
Meftun eden güzelliğine ömrümce hayran hayran bakarım.

EFENDİM

Fatma Zülal Kılıç

Hoş bir sadâ duyuldu ötelerden
Yankılandı sanki tüm hecelerden
Git, gör dedi efendim
Göremedim.

Buğuluydu gökyüzünün rengi bu sefer
Karanlık çökmüş, görünmez bir yer
Gör, bak neler var dedi efendim
Bakamadım.

Gaflet ateşi yanmış yüreklerde
Kaç alem gezmiş, kalmış feleklerde
Dur, bekle dedi efendim
Duramadım.

Kaybolur alem bir gün, belki bugün
Heybende ne buldun, kaç öğün?
Koy, doldur dedi efendim
Koyamadım.

Anlatayım, dinle halet-i rüyamı
Gir gönül kapısından gör bu devranı
Korkma, at adımı dedi efendim
Atamadım.

Nedametın kapısında bekler insan
En çok odur ki kendi kendine kıyan
Gel, tut elimi dedi efendim
Tutamadım.

YAZILMAMIŞ HİKÂYELER

Alparslan Kılınç

Kelimeler dolaşıyor zihnimin derinliklerinde.
Yazıya henüz dökülmemiş cümleler,
Gün görmemiş yitiklerin hikâyesi,
Bir dua gibi geliyor dilimin ucuna.
Sıralanmayı bekliyor kalem dokunmamış kâğıda.
Kendimden bile gizlediğim yazılmamış hikâyeler.

Gelinlik kızların tezgâhında dokunsunilmekilmek.
Bakmaya doymadığım kilimler gibi,
Her deseni, her rengi, taşısın farklı bir anlam
Anne şefkatiyle sarıp sarmalasın.
Garip, gurabânın okşasın gönlünü.
Okundukça dillerden düşmeyecek yazılmamış hikâyeler.

YAZIYOR! GAZZE YAŞIYOR!

Muhammet Eymen Durdağ

Yine uzaklara sevdam,
Yine su vurmuş yollara.
Yine ağardı saçlarım,
Dağların eteklerinde...

İçimde paramparça bir çocuk,
Poşet poşet gzmekte.
Gözlerimden akıyor,
Kurşunları Gazze'nin...

Yine elimde gökyüzü,
Yine elim bomboş.
Dilim zaten alınmıştı,
Kalbimde buğuya yer yok!

Gözü Çapaklı çocuklar,
Kırmızı Şafak'ta yoklar.
Kucağımdan düşüyor,
Çocukları Gazze'nin...

Yumruklar sallıyor göğse,
Gülmeyen kalabalıklar.
Öyle ciddi bir hal ki,
Kahve bile içmiyor.

Ve eminiz olduğumuz yerden,
Pek memnunuz bu kerhaneden.
İşte öyle olmuyor, bağırarakla bitmiyor...
Bakın abiler, yazıyor!

Dünya ölüyor,
Gazze yaşıyor!
Dünya ölüyor,
Gazze yaşıyor!

KENDİME AÇIK MEKTUP ÖN ANLATIMLI YA DA ÖN ANLATIMSIZ

Tayfun Oğuz

—Çok tehlikeli yerlere yaklaşıyorsunuz efendimiz.

—Bana efendimiz dememen konusunu bir kez daha açmamalıydık kıymetli emanet.

—Olur mu hiç öyle şey efen...

İnsanları daha ilk satırından etkilemezseniz nasıl okumaya cesaret edebilirler bu satırları?

— Az önce sen kendin demiyor muydun kıymetli emanet “tehlikeli yerlere yaklaşıyorsunuz” diye. Şimdi insanlara, kendimiz için yazdığımız “açık mektubu”mu sunmaya kalkıyorsun.

Kıymetli emanet; yaptığın cahillik mi, kaybolmuşluk mu, yoksa kendini ararkenki o ifrit şeytanın verdiği kibir sarhoşluğu mu, onu söylemekten başla.

—Kibir sarhoşluğundan ve şeytanın vesvesesinden, yerin göğün ve zamanın sahibine sığınırım. Ben sadece...

—Ne “sen sadece” kıymetli emanet. Hadi yazacaksak yazalım “kendimize açık mektup, ön anlatımlı ya da ön anlatımsız”-(başlıklı)-mektubunu. Okuyucu birazdan sıkılıp kalkıp gidecek.

—Peki efe... başlıyorum.

— Başla.

Kendime Açık Mektup

Ön Anlatımlı Ya da Ön Anlatımsız

Satırlara böyle başlamak istemezdim elbette fakat kendime yazdığım bu açık mektubu geçen gün peşine takılıp gittiğim kendi yorgun ruhuma daha başka nasıl açıklayabileceğimi bilmediğimden böyle başlıyorum.

Geçtiğimiz perşembe günüydü sanırım. Bir süre öylece güneş, sıcak, demeden yürürken, bir durağa geldiğimizde durakta öylece durduğunu hissettim. Çekip gidecektim ilk önce; fakat o şekilde, insanların arasında ne yapacağını izlemek fikri, bana öylesine ilginç geldi ki neler yapabileceğini adım adım bildiğim halde, içimdeki yaşama sevinci inancına ait kırıntıların peşine düşüp, hayatın içinde seni izlemeye koyuldum.

Yine aynı şeyler, durağa yorgunca oturup sırtının kamburunu çıkarıp ayaklarını biraz sallandırdıktan sonra birden kendine çeki-düzen vermek isteği ile, kamburunu düzelttin. Sonra bunun yetmeyeceğini hissederek hızla ayağa kalkıp arka cebinden çıkardığın tabakandan tütün sarışını izledim, durağın direğine “bakın ben kendi tütünümlü kendim sarıyorum” dermişçesine üstten bir duruşla yaslanırken.

İlk önceleri bu kadar kolay ve düzgün olmuyordu sigaran. Alıştın sonra-sonra Ahmed Arif'in "...kız saçı demiş efeler... iki yaprak arasına sarılır..." dediği gibi tütünü yatırıp kâğıda parmaklarının ucu ile (ki bunu nasıl yaptığına zaman zaman bende şaşırmıyor değilim.) ustaca sigaranı sarışını izledim. Sonra bir anlık yüzüne taktığın yaşamı sevme gülüşünü izledim. Yanına yaklaşıp otobüs bekleyen, sigara içmeyen işçi emeklisi adamla sohbetini dinledim.

O hiç sen değildin.

Bana öyle bakıp kızma boşu boşuna.

O hiç sen değildin.

Neden yapıyorsun bunları? Neden o yaştaki adamın tüm inandığı değerlerin içi boş bir balon olduğu gerçeğini yüzüne vurup içten içe bildiği bu gerçek ile onu gününün en olmadık saatinde bu kadar acımasızca yüzleştiriyorsun? Sana ne, adamın çocuklarını okutmak için gecesini gündüzüne katıp çalışmasına rağmen ne kızının ne de oğlunun arayıp sormamalarından. Sana ne, karısı öldükten sonra kimsenin arayıp sormamasından.

Düzenin değiştiğinden sana ne.

Yaşıyorsun işte hayatı.

Hem de iliklerinde bir asker ciddiyetinin adımları ile tepine tepine yürüyerek. Yürümek, gitmek ve özgür olmak. Bak bununla ilgili kalemdaşıım Mehmet Yiğit Okuroğlu bana yazdığı bir mektubunda Frederic Gros'un "Yürümenin Felsefesi" adlı eserinden bir şeyler yazmıştı. Şöyle hatırlıyorum: **"Yürürken biri olmama özgürlüğünü yakalarız. Çünkü yürüyen bedenin tarihi yoktur, o sadece hareket halindeki kadim yaşamdır." Kendinin kadim bir yaşam içinde olduğunu anla; çünkü sen ömür denilen yolu yürüyorsun hem de her renk sevinçler ve coşkular içinde.**

Yaşamın renklerinin bu çeşitliliğini savunurken bir taraftan da kendine çelişerek bu renkliliklere radikal bir şekilde muhalefet ediyorsun.

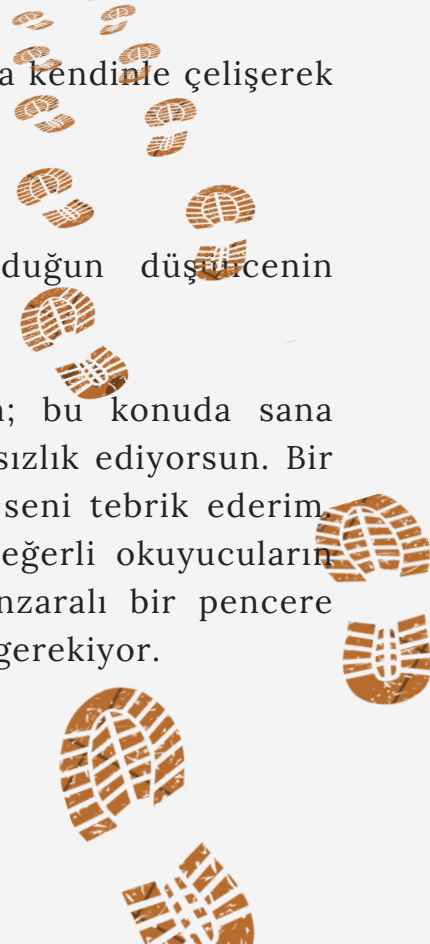
Hangisi sensin?

Kendinden utanmalısın.

Kendi düşüncelerinde çelişkiye düşerken, içinde bulunduğun düşüncenin çerçevelerini başarı ile koruyorsun.

Tıpkı bir bukalemun gibisin.

Seni bu sistemin ayakta tutuyor. Uyum sağlayabiliyorsun; bu konuda sana haksızlık etmek istemiyorum çünkü en çok sen kendine haksızlık ediyorsun. Bir de hayal dünyanın bakir kalması konusu var. O konuda da seni tebrik ederim. Bunları böyle mektup yazar gibi sana anlatmak senin ve değerli okuyucuların keskin zekasına haksızlık olur. Seninle İzmit'te körfez manzaralı bir pencere önünde dönen başımızla kendimizle yüzleştığımızı söylemem gerekiyor.

İNSAN OLMAK

İnsan olmak konu başlığında değerlendireceğimiz bu zerre, birçok bakış açısından değerlendirilebilir ve bu gayet tabiidir. İşte bunu anlayınca “insan olmak” başlığı bitiyor. Görülen aynıdır da gören pencere hep ayrı ayrı.

SUSMAK

Ne acıdır daha söyleyecek çok şeyi olup da suskunluk tahtının kralı olmak duygusu. İlk önceleri kederi suskunluğun. Sonra sonra mutluluğa dönüşür susuşlar. Bu her zaman için geçerli değil elbette bunu pekalâ bilirim.

Zira sus dedikten sonra Tanrı çok defa yol kenarında kurumuş ağaçlarcasına körleşmiş kuyularmışçasına ve kimsesiz mezarlarmışçasına haklı sunuşlarımız olmuştu.

-duydun mu sende kıymetli emanet

—neyi efendi...

-sus dedi yine Tanrı.

—sonu pat diye hemencecik bitti efendi...

-e öyle olması gerek niyet bu zaten. İnsan bir zerre olduğunu ve her insanın bir başka zerre olduğunu anlayınca konu bitiyor.

Anlatılacak daha birçok şey var. Şimdi bir kısım okuyucu sonuna, bir kısım okuyucu insana, bir kısmı şu anda bu okuduğu satıra, kimisi bu satırları yazana, kimisi hep emekli adam olarak hatırlanacak adama, kimisi; durakta görüp "o sen değildin" dediğim kendimize takılıp kalacaklar.

Ne kadar derine inersek o kadar boğuluruz. Çünkü KÂİNATIN EN KUTSAL VARLIĞI OLAN İNSANIZ BİZ. Deriniz ve her birimiz bir diğerimizin bambaşkasıyız. Okuyanlar seninle benim, Olric' le Oğuz Hoca'nın etkisinde olduğumuzu düşünecekler bir kez daha.

—böyle olmasını biz istiyoruz zaten efendi... yoksa nasıl yaklaşacağız tehlikeli yerlere? Otostop çekerek gezdiğimiz memlekette körfeze bakan herhangi bir evin o güzel manzarasında kendimizin tek bir anını gözlediğimizi yoksa nasıl anlatacağız? Üstelik onlar da kendilerini sık sık gözlemlediklerini bildiğimiz halde. Başka çaremiz yoktu efendi...Çay içer misiniz efendi...

-sen dur kıymetli emanet ben bir kahve yapayım. “Kendime Açık Mektup Ön Anlatımlı Ya da Ön Anlatımsız” sohbetini mühürleyelim artık.

—Türk kahvesi mi Efendi...

-Falımıza mı bakacaksın kıymetli emanet? Türk kahvesi değil, emperyalist kahvesi.

—Okuyucular peki efendi...

-onları daha fazla esir almayalım bu halimizle aflarımızı dileyerek terk edelim zihin sahnelerini.

YORGUNLUĞUN Z RAPORU

Ali Havan

Gül soldu Neşe kaçtı Satı'lar yordu beni
Gözümü kırpmadığım yatılar yordu beni

Her akşam bir miktar geç her sabah biraz erken
Ömrümü eskittiğim artılar yordu beni

Kim çekti aşk pimini saniyeler sıralı
Kan sıçradı kalbime pıhtılar yordu beni

Bilettime uymuyor elimdeki adresler
Doğuya doğru koştum Batılar yordu beni

Bir akşam üç ikindi iki kuşluk bir öğlen
Tetikli pusularda martılar yordu beni

Can diyerek sevdiğim kasteder canımıza
Kapımda beslediğim mastılar yordu beni

Su içtim aç karnına maydanoz nane limon
Her sofrada endişe tartılar yordu beni

Dostun sesi kesildi vefanın enkazında
Kardeşlik zedeleyen çatılar yordu beni

Üçten dokuza böldüm ayları taksit taksit
Bakkal hesabım zayıf altılar yordu beni

Son basamak çıkılır son eşik z raporu
Aldım verdim topladım çıktılar yordu beni

Ölümün rengi beyaz tek servetim üç arşın
Pılını topla dünya pırtılar yordu beni

YAKINDAN UZAKLAR

Melek Zehra Balcı

Nefes almadan devam ediyor ruhum; geçmişten geleceğe doğru, bugünü hiç sorgulamadan. Biraz ara verdim, daha da dibi gördü ruh ve bereket versin kararmadan kurtuldum elinden zifir karanlığın ve şimdi öylece sorgusuzca alışamam başka lehçelere. Kolay olmaz sonradan olanlar. Saklananları gerçekten görmedim zannetsinler diye çok yoruldum ve şimdi bir ıhlamur ağacının serinliğinde dinleniyorum. Ağacın dibinden geleceği görmek daha kolay. Kulaklarımda isteyerek duyduğum tınılara başımın üzerindeki yaprakların sararma sesleri eşlik ediyor. Ellerimin arasında eski, sararmış sayfalar geçerken arada bir gözlerim engin deryaların beyaz köpüklerine takılı kalıyor. İçine girmeden dalıp gidiyorum yakından uzaklara.

Minik bir kuş ıhlamur ağacının şifalı dalına konuyor, ötüşüyle sallanıyor, burnumda güzel bir koku, yüzümde anaç bir gülümsemeyle hasretini hissettiğim bir anın tam ortalarındayım. **Geldiğim hal demini almış. Rengim sağlam ve canlı. Olduğum alana gelirkenki adımların eminliğinden gelen bir güven var yüreğimde, kolayca diğer yaratılmışların anlamlandıramayacağı.**

Gün gecesi çökerken hayat akışıma kendimden bir mum yakıyorum zifiri karanlığa. Dibini aydınlatmasını beklemeden tecrübeyle diğer mumlarımı yakıyorum karanlık mumun dibine. Maksat yüreğimiz aydınlansın. Mumlarımdan olmadan onları ışığın kaynağına çeviriyorum, kendi isteğimle yakarak. Zamanın hız azizliğine uğruyorum, acelem olmaması kurtarıyor düşüncelerimi. Pek ses etmiyorum, olanın da farkına varıyorum sadece. Seneyle gün arasındaki uzunluk ne fark eder, ben kendimi düne hapsetmişken.

Anlatmadıklarımı anlama hakkını kim verdi sana? Anladıkların benden çok şey götürdü, insanlığımı kaybetme eşiğinden geliyorum ben. Benim döndüğüm yolda senin ne işin var? Varacağımız yerler zıt olsa da aynı yolda olma benimle. Kadranlar artık çok geç. Yüzümde anlamını kaybeden durumların ifadesizliği hâkim, sen onu görmezden geldiğimi zannedersin. Bileklerime zincir dolamadılar ama ben o zincirleri kırdığımı hissettim çoğu kez, ruhum kurtulurken. Yüreğimin derinliğindedir salt hislerim, sen bilmezsin. Dengin dengine denk gelmemesi benim insanlığımın ümitsizliği değil.

Sözlerden çıkarttıklarım vücut bulmadı. Hayaller anıya dönüşmediyse ben kuramadığım için değildi. Bana kurma fırsatı verilmediğindendi. Seni toprak kabul etmezken ağaç dipleri ev sahibi bana şimdilerde, başımda taç yapraklarıyla. Anlatmanın ötesinde susmak da ağır gelir insanlığıma. O ağırlıkla, özgür ruhumdan emin, ağacın gövdesine yek, tek bir başıma.

UZAK DURDUĞUN SOKAK LAMBASI

Songül Uslu

Senin bulutlu huzursuzluğun sadece sen kırılınca yağmıyor üzerime, üzgün olman neyi değiştirir? Ben; nefesinin her tonunu, ayarsız gülüşlerini, sokaklarını bilirim. Her döndüğün köşe başına iki kez bakakalmışımdır, incinir diye ayak izlerine basmadan yürümeye çalışmışımdır. O sokaklar, iz bıraktığın; benim de sokaklarım. Göründüğün ufuklarını sevdiğim, kaybolduğun dönemeçlerine öfkelendiğim. Birçok duygunun yükselip alçaldığı o kaldırımlar. Ben hiçbir şeyi unutmadım.

Nicedir gurbetteyim. Nicedir sesin düşmüyor sabah uykularıma. Düşsüz bir bedevi gibiyim.

Ne günlerin karmaşıklığı ne de pazar günü kaldırımları bir yalnızlık belirtisidir. Kırgınlıklarını ilıstirdiğin o sokaklar sabah olup aydınlanınca her şey siliniyor ve ben de köşeme çekiliyorum. Işık bazen anlamı siliyor. Sonra yine gece olsun diye gün boyu uyuyorum, uyandığımda o sokaklarda yine başlıyorum sanki yaşamaya. Seviyorum izlerini aramayı, buldukça yüzüm kızarıyor. Gece de çocuğum sanırım. Geceyle sarmaş dolaşız, yapayalnızız, birbirimize muhtacız.

Sen geceleri ne dolanırsın o sokaklarda? Dün gece yine seni izleyip durdum. Sokak lambasının ilerisinde kaldırımda oturmuş bir şeyler konuşuyordun karanlık tarafa doğru. Bu görüntü bir monolog olamazdı. Daha çok kendinle kavga eder gibi bir halin vardı. Bir yanın iyice karanlığa gömülmek isterken diğer yanın dur diyordu. Bir rica olarak “dur” değil, bir buyruk gibi “dur.”

Gölgen ne güzel düşüyor asfalta. Sıyırdım, özlemekten.

Belki bir gün o geceyi anlattırır bana. Ya da herhangi bir gece olarak zihninde eriyip gider. Gitmesin.

Seninle ilgili hiçbir şey gitmesin. Hicran yüklü hasretini de seviyorum.

Son zamanlarda yaşantımın tümü kurgudan ibaret ama seni kurgulamak istemiyorum. Hayallerle ne kadar yaşanır onu da bilmiyorum. Gecenin o vakti, birbirine kenetlenmiş taşlardan oluşan o kaldırımda tartıştığın ben miydin? Öyle mi hayal ediyorum? Bir ihtimal olarak korktuğum? Hangi sen olduğumu anlayamayacak kadar karışığım. “Dur” buyruğunu haykıran sen mi bendim yoksa daha karanlığa yürüme çabasında olan sen mi? **Bir şekilde senin hikayene dahil olmak istiyorum, anla. Bir şey olmalıyım yaşamında, herhangi bir anında ya da dün geceki o karanlık sokakta.** Kaldırım taşlarından biri veya kaldırımın kenarındaki ağaçlarda bir yaprak, lambanın etrafında uçuşan bir gece kelebeği ya da tüm görüntü siyah beyaz olsun ve ben herhangi bir gölge olayım. Bir anlatıcı o geceden bahsederken bir tasvirinde bir kelime olarak kullansın beni mesela, hikâyenin herhangi bir kırık taşı olayım, sözlerini unuttuğun çok eski bir ayrılık türküsü olayım.

Yalnız, o lamba olmayayım; onca ışık saçarken gidip uzağıma oturduğun.

BİR AŞK MİTİ

Uğur Ataş

Yukarı bakıp yüzünü komik yaptı çocuk
Tanrıyı güldürmek için

Yamalı bir güneşi
Halatlarla göğe çekti emektar yörükler
Dünya şimdi dünya oldu
Cenneti cennet
Cehennemi cehennem

Ciğeri yırtıldı Marduk'un
Yerine atadığı putlara
Mintanlar dokuyan kadınlar
Kim derdi bir gün devrimi onlar doğuracak
Kim derdi yılanlar yağarken bir ucumuza
Biz aşkı kurtaracağız zehirli bir bahçeden
Başka bir yazıya evrilince kalem
Kurtulmaya yüz tuttuk

Galerimiz bomboş
Temize bir evren çekebileceğiz
Seni alacalı bir gölgede anacağım
Bir yudum su içip bir pınardan
Bir düşe dalacağım
Senin ölümünden önce doğduğun
İşte böyle yaşayacağız

Sofra bezinden boşluklara silkelenen
Rüzgârın bir çocuğuydu sevinç
Ayaklarının sancısı geçen yolcu buldu onu
İşte böyle sevdim seni
Böyleydi adımızın yazılışı cennet atlaslarına

Marduk öldü
Tanrı güldü
Ve çocuk seke seke gitti evine

İNKİSAR

Duygu Kanatlı

Kırıklarını aldıldım kalbimin, ruhumu çıkardım astım portmantoya... Son dönemde dilimden düşmeyen şarkıyı ruhum ve gönlüm de sesli sesli söylesin ve beni buna ikna etsin diye yüksek sesle söylüyorum. Hayallerimin en kırığı: Böyle mi tedavi edeceksin bizi şarkıyla mı? Sözde sorusuyla dalga geçiyor benimle. Yüreğimdeki can ve cam kırıkları da onunla aynı fikirde, bütün bu kırılmaların içinde çıkarılması gereken dersler var sevgili Hüseyin, gel beraber okuyalım bu dersleri. Öncelikle buna gönüllü ol artık lütfen çünkü zaten senin başına ne geldiyse inceldiği yerden kopmasına izin vermeyip kendine şarkılar söyleyip şiirler okuyarak 'yok ya öyle değildir o' yanılgından ve kendini hep en iyi ihtimale ikna çabandan doğmadı mı? Yüreğim diyor ki: Hadi bakalım sevgili Hüseyin son dönemde yine içsel çatışmamıza neden olan şu hikâyeni bi' hatırlayalım ve alınacak dersleri birlikte yazalım.

Güzel bir temmuz günüydü, temmuzlar biz kırtasiyeciler için pek kârlı bi' ay değildir malum okulların kapanmasıyla bizim de işlerimiz fazlasıyla düşer ama ben buna üzölmek yerine tatil olmasının tadını çıkarmaya çalışırım. Kırtasiyeyi kapatmayız fakat yoğunluk olmadığından ortağım la nöbetleşe dururuz. Ben kırtasiyesini fazlaca seven ve yuva gibi gören bi' adamım ve ayrıca dışarıdakilerin değişik diye tanımladığı biriyim çünkü biraz derinlerde yaşarım... Ortağım Yasin öyle değildir o, toplumun kalıplarına uyan ve işlerini kolaylıkla yürütebilen bi' adamdır. Yasin, çocukluk arkadaşım ve bu hayali birlikte kurduğumuzda henüz çok gençtik ben kırtasiyeyi romantik biçimde betimlerken o kâr zarar hesapları yapardı... Sonuç olarak ikimiz için de bu ortaklık beklentilerimizi karşılayacak nitelikteydi...

Ne diyordum işte tam da temmuz ayında tatil sırası bendeyken mis gibi deniz havasını soluya soluya Livaneli'nin Serenat'ına kendimi kaptırmışken Yasin'in telefonu la keyfim bölündü. Kendime ayırdığım zamanlarda keyfimin kaçırılmasından hoşlanmam ama önemli bi şeydir diye açayım dedim telefonu. Ve o telefonun aslında hayatımdaki kırılmaların en kırılma noktası olacağını hiç bilmezdim. Yasin'in sesi üzgün ve endişeliydi:

- Ortak sorma ya kırtasiyeye hırsız girmiş ama sen merak etme ben buradayım hallederim sen uzaktasın da zaten sadece haberin olsun dedim.

Ben inanamadım, yıllardır aynı mahalledeydik ve bulunduğumuz yerde aile gibiydik, mahalleli bizi severdi esnaf arkadaşlarla tavla atar, kahve içer, maç muhabbetleri memleket meseleleri tartışır güzel geçirirdik günlerimizi bu güzel atmosferde hırsızlık gibi çirkin bi' olayın yaşanması bana çok tuhaf geldi, sarsıldım. Ve tabii mahalleliyi çok iyi tanıdığım dan kimseye bu çirkinliği konduramıyordum sadece yabancı bi' hırsızın her şeyi boşaltabilecek kadar vakit bulmasının soru işareti zihnimi kurcalıyordu ve huzursuz

yanıtlarımdan kaçırıyordum. Tabii Yasin telefonu aceleyle kapattığı için ona detay soramadım kendime gelince onu aradım ama ortağım, ben seni bilgilendiririm merak etme sen tatilin tadını çıkar halledeceğim ben deyip alelacele kapattı telefonu yine. Kafamdaki sorular ve sezgilerimin hoşnutsuzluğu beni rahat bırakmıyordu. Kırtasiyem, benim için iş yerinden çok yuvamdı, kitap kokusu ydu, çocuk heyecanıydı, birkaç kelime karaladığım tamirhanemdi...

**İnsan olmak öyle bir şey azizim
düşe kalka öğreneceğiz, hadi
kalk da bak aynaya yüreğindeki
en büyük inkisarların
müsebbibiyle yüzleşebilecek
misin bakalım?**

Bu işte bi' tuhaflık vardı. Şehir dışı tatilimin üçüncü günüydü hay aksi tesadüf birkaç günüm daha vardı ama yok ya kalamazdım... Asla duramazdım tadım kaçtı bir kere hemen gitmeliyim. İç sesim Yasin'e haber vermemem gerektiğini söyledi çünkü o beni vazgeçirmeye çalışacak durumu sıradanlaştıracak ben hallederim ortak deyip beni geçiştirecekti. Genelde bir problem durumunda muhatap olma rolünü kendi üstlenir ve bir şekilde de hallederdi gerçekten ama bu sefer durum başka çok başka. Arabama atlayıp sadece ihtiyaç hallerinde durup neredeyse molasız kullanmıştım arabayı. İstikamet direkt kırtasiyemizdi, vardığımda yaşadığım hayal kırıklığını, çaresizliği ve üzüntüyü anlatamam. Manav Kemal abi hemen koştu yanıma:

- Çok geçmiş olsun Hüseyin, seni beklemiyorduk dayanamadın geldin demek. Çok üzüldüm valla Hüseyin biz de anlamadık ya nasıl olmuş çok tuhaf. Yani mahalleye öyle yabancı gelen giden de fark etmedik, nasıl iştir anlamadık geçmiş olsun tekrardan.

Mahalleden konuştuğum herkes en az benim kadar şaşkındı da kimse tuhaflığı deşmek istemiyor gibiydi. İçime kurt düşmüştü artık ve maalesef biriyle ilgili olumsuz soru işaretleriniz başladıysa yolunuz yavaş yavaş karanlığa doğru gidiyor demektir ya da tam tersi aydınlığa... Yasin dünden beri beni aramamıştı, mahallede de değildi. Onu aradım, geldiğimi söylemedim ve polisten haber olup olmadığını sordum. O ise lafı eveledi geveledi anladığım kadarıyla polise hiç gitmemişti. Beynimde şimşekler çaktı o anda, bir süredir görmezden duymazdan geldiğim tuhaflıklar silsilesi ve hırsızlığın zamanlaması... Ne mi olmuş, bu kısmı uzatmadan söyleyeyim evet maalesef Yasin bize kırtasiye malzemelerini getiren arkadaşla ortak olarak kendince kusursuz bir plan yapmış... Beni gördüğünde nasıl telaşlandığını hatta korktuğunu tahmin edersiniz. Hemen itiraf etmedi tabii ama sonunda ortaya çıktı her şey.

Yasin, benim çocukluk arkadaşım, dostum, hayallerimin ve işimin ortağı... Ortak? Beni ele geçiren temel duygu yoğun bir üzüntüydü. Ama Yasin'e ne hissedeceğim konusunda donuktum... Bir süre buz tuttum, ona hissettiğim olumsuz duyguları ilk başta kendime yönelttim, kendimi suçladım, kendime kızdım, kendimi suçlayarak onu aklıyordum galiba ya da onun gerçek yüzünü görmeyi erteliyordum. Çünkü ona ne duyacaksam bu öyle sarsıcı olacaktı ki yüzleşmekten kaçtım daha doğrusu onun kalbimdeki intiharını görmekten kaçıyordum. Dostum, çocukluğum, kardeşim dediğim adam ruhumda ölüyordu çünkü... Dedim ya ben öyle olaylara, kişi ve durumlara derin anlamlar yükleyen biriyim... Bu öyle Yasin'in daha önceki saçma sapan hatalarındaki gibi özür dileyip halledebileceği bi' durum değildi. O sadece kırtasiyemizdeki defterleri değil ona olan saf güvenimi de çalmıştı, ona dair sayfalarımı kapkara kalemle karalamış sonra da paramparça etmişti. Ortak çocukluğumuzu, düşlerimizi çirkin bir hırsa kurban etmişti. En kötüsü de bunu bana açıklarken yine beni düşünmüş olduğunu iddia etmesiydi. "Sen hassas adamsın, ben artık kendi kırtasiyemi açmak istiyorum desem sen çok üzülürdün ama böyle masumane bir oyunla doğal yollardan ayrılacaktık..." Bu iyi niyet süsü verilmiş kötülük en az yaptığı açıklamalar kadar çirkindi... Bütün bu olanlardan sonra ben işi mahkemeye taşımadım çünkü onu kendi vicdan mahkememde cezalandırmak ve intihar girişiminde ipini çekmek hiçbir hâkime değil bir zamanlar ona koşulsuzca güvenen bana kalmalıydı. Elbette ki bunu saf temiz bir dostluk edasıyla değil de onun dilinden yaptım, onun kusursuz planında hesaplamadığı ya da hesapladığı en önemli nokta benim şehir dışından gelmeyecek olmamdı. Bu konu yüzeysel kalacak, deşilmeyecek ve geçiştirilecekti. Ben de bu açıdan onun güvenini sarsmıştım, aramızda resmen

kaybet kaybet durumu vardı. Dolayısıyla Yasin, kırtasiyenin karşısında bulunan okuldaki kamera görüntülerine ulaşabilirliğini hiç hesaplamamıştı. Dikkat çekici bi' anormallikle gerçekleşmemişti hırsızlık ama tabii onun da yeni ortağının da kendilerini aklayacak durumları yoktu. Ortağımın gitmesini ve kırtasiyemi bana bırakmasını sağladım ve maddi anlamda da hiçbir şekilde hisselerimden vazgeçmedim ki bu belki de Yasin'e verilebilecek en büyük cezaların başında gelir. Dönüştüğüm Hüseyin'e ben bile şaşkındım içimdeki olumsuzluk potansiyelini keşfetmiştim, demek ki en güzel hislerinden vurulan hiç kimse artık eskisi gibi olamıyor, herkes katılaşabiliyor ve acı öfkeyle kızgınlığı tetikliyor. O ise eski dostunun yeni halini hiç sevmemişti.

Yasin'in benim hayatımdaki rolü bu hikâyeden sonra tamamen sona ermişti... Ama bu ucuz planı onun elinde patlamıştı çünkü güven hırsızlığı hiçbir zaman iki kişi arasında kalmaz Yasin bunun bedelini ödüyormuş bir yandan da herkese benim ne kadar geçimsiz, huysuz biri olduğumu anlatıyormuş vardır bir haklılık payı tabii ama ben onunla ilgili her konuyu kapatıyordum çünkü ölümler hakkında konuşmak bana uyan bir şey değil. Bu olay benim için acı bir tecrübeydi en çok güven duygumdan vurulmuştum, faylar üzerine kurulu dostluğum benim açımdan büyük bir felaketle yıkılmış ve geriye kabullenmem gereken gerçekler kalmıştı. Ve bundan sonra güven duygumu hediye edeceğim kişileri iyi seçmem gerektiğini öğrendim.

Sonuç olarak, her inkisar birilerinin intiharı diğerlerinin imtihanıdır aslında... İnsan olmak öyle bir şey azizim düşe kalka öğreneceğiz, hadi kalk da bak aynaya yüreğindeki en büyük inkisarlardan müsebbibiyle yüzleşebilecek misin bakalım?

GÖZLERDEN IRAK

Ergül Erdem

Sen karamsar kahve ol ben matemli esmer şeker.
Karişsin tatlarımız ateşler başında.
Sen acılarını kilitle sandıklara ben kâbuslarımı.
Efkârlansın anılarımız gözlerden irak.

Sen sağanak yağmur ol ben bahtsız kara toprak.
Çiçeklensin bahçemiz gökkuşağı altında.
Sen öfkelerini hapset parmaklıklara ben korkularımı.
Uçuşsun eteklerimiz gözlerden irak.

Sen utangaç kelebek ol tutkun sarı papatya
Işıldasın renklerimiz gün ışığı altında.
Sen kuruntularını süpür kapılara ben kaygılarımı.
Bağışlansın günahlarımız gözlerden irak

Sen çilekeş çoban ol ben yalnız ardıc ağacı.
Alevlensin düşlerimiz yıldızlar katında.
Sen sırlarını haykır bozkırlara ben yaralarımı.
Perçinlensin yüreklerimiz gözlerden irak.

Sen yorgun rüzgâr ol ben dermansız yel değirmeni.
Buluşsun hayallerimiz bulutlar yanında.
Sen utangaçlıklarını itekle kuyulara ben dargınlıklarımı.
Kanatlansın arzularımız gözlerden irak.

Sen somurtkan hancı ol ben pejmürde gezgin abdal.
Soluklansın telaşlarımız muhabbet masalarında.
Sen yüklerini doldur kadehlere ben sancılarımı.
Çözölsün düğömlerimiz gözlerden irak.

Sen gücönmüş gökyüzü ol ben kafeste mahzun serçe.
Aydınlansın gecelerimiz tanyeri kızılığında.
Sen acizliklerini yasakla sokaklara ben doyumsuzluklarımı.
Mühörlensin birlikteliğöimiz gözlerden irak.

Sen saadetli sayfa ol ben kutlu kurşun kalem.
Birleşsin kaderlerimiz erdemler ışığında.
Sen umutsuzluklarını akıt mısralara ben pişmanlıklarımı.
Ezberlensin şiirlerimiz gözlerden irak.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

bir tahtası eksik olanların yeri